

ငှက်တွေဆောင်းမခိုမိ

ငြိမ်းအေးအိမ်

(၁)

ကျွန်တော်ဟာ အခါအားလျော်စွာ ကဗျာတွေကို စုတတ်ပါတယ်။ ချစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်စက်ထဲမှာ “စုထားတဲ့ကဗျာ” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဖိုင်လေးတစ်ခုဖွင့်ပြီး ကိုယ်ဖတ်ဖြစ်တဲ့အထဲက နှစ်သက်ရာကဗျာတွေကို သိမ်းထားလေ့ရှိတာ အကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပါပြီ။

အားလပ်တဲ့အခါမျိုး၊ စိတ်ဆာတဲ့အခါမျိုးမှာအဲဒီဖိုင်လေးပြန်ပြန် ဖွင့်ပြီးဖတ်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါဒီဖိုင်လေးကိုပြန်ဖွင့်ဖြစ်ဖို့ လ၊ပေါင်း များစွာကြာချင်လည်းကြာသွားတတ်ပါရဲ့။ အားလပ်ခြင်းနဲ့စိတ်ဆာခြင်း နှစ်မျိုးစလုံးတစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်ဖို့ အဲသလောက်အချိန်တွေကြာဖို့လိုသလား တော့မပြောတတ်ပါ။

ကျွန်တော့်ဖိုင်လေးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေပါတယ်။ မြန်မာ ကဗျာတွေပါတယ်။ ရွတ်ဆိုလိုရတဲ့ကဗျာတွေပါတယ်။ အမြင်ကဗျာတွေ လည်းပါတယ်။ အလွယ်တကူဆွဲယူ(down load) လိုရတဲ့ အွန်လိုင်းတင် မဂ္ဂဇင်းကဟာတွေပါတတ်တယ်။ စက်ဖွင့်ထားတုန်း လစဉ်ထုတ် မြန်မာမဂ္ဂဇင်းထဲကကြိုက်တာလေးများတွေရင်လည်း ကောက်ကက် ရိုက်ထည့်လိုက်တာပါပဲ။ အောက်ခြေမှာတော့ဘယ်လထုတ်၊ဘယ်စာအုပ် ထဲက၊ ဘယ်သူရေးတာဖြစ်ကြောင်းလေးပါအောင် ထည့်သိမ်းလေ့ရှိပါ တယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ အဲဒီတောင်လိုပုံနေတဲ့ ကဗျာတွေကြား ထဲမှာ ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းထည့်ရိုက်ဖို့ (ဒါမှမဟုတ်) ဆွဲယူလိုက်ဖို့ မေ့လျော့ သွားပုံရတဲ့ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သိမ်းထားတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ မသိတတ်တော့။ ရေးသူကိုကြည့်တော့ လည်းကြားဖူးနေကျထဲကမဟုတ်။ ကဗျာပုံသဏ္ဍာန်ကမိုးဝေခေတ်ကာလ တုန်းကလိုမျိုး နည်းနည်းဆင်သလိုရှိပေမယ့် ပါဝင်တဲ့ အကြောင်းအရာ ကတော့ ဒီဘက်ကို တော်တော်ကြီးရောက်နေပါတယ်။ ‘ဆားစံရောဂါ’ ‘ရက်ပဲသီချင်း’ ‘ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း’ ‘အကြမ်းဖက်သမား’ ‘အီရတ်စစ်ပွဲ’ ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာတွေက ၂၀၀၅ခုနှစ်နဲ့သိပ်တော့မဝေး ကွာလှသေးဘူးလို့ ညွှန်ပြနေပါတယ်။

သူ့ကဗျာထဲမှာ ‘(၇၀)လွန်နှစ်ကဗျာဆရာများ’ နှစ်သက်စွာ သုံးစွဲတတ်တဲ့ “မောင်သာနိုးရဲ့မလင်းပြာ”နဲ့ “ဒါးတောင် သံချောင်း” ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ။

‘ရွှေဘ’ကို အရှင် လတ်လတ် မြင်လိုက်ရတော့ ။

ဒီဆရာဟာလူငယ်ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာပါတယ်။

ကြီးတာ ငယ်တာ၊ သစ်တာ ဟောင်းတာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ကိစ္စမရှိပါ။ ကြိုက်လို့ပဲ ကျွန်တော့်ဖိုင်ထဲရောက်နေပြီပဲ။

ကဗျာကို ကျွန်တော်ပြန်ဖတ်မိပါတယ်။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးလေးကြိမ်။

အဲဒီနောက်တော့ ခုရေးနေတဲ့ ကဗျာခံစားမှုဆောင်းပါးလေး ဖြစ်လာတာ တော့ပါပဲ။ ကဗျာဆရာက “ယောဟန်အောင်” ဖြစ်ပြီး၊ သူ့ကဗျာ ခေါင်းစဉ်က “လက်ယာအစွန်းရောက်ဆောင်း” ပါတဲ့။

(၂)

လက်ယာ အစွန်းရောက်ဆောင်း

အနွေးထည် ပွပ္ဖုကြီးတွေ
ထပ်ထပ်ကျပ်စည်းထားတဲ့သူ
ငါလည်း
အနှစ်အသားနည်းနည်း
အခေါက်အပွေးထူထူ လူလိုဖြစ်နေရ။

ခေတ်ကိုက မကောင်းတာပါ
ဒီတခါဆောင်းက အကြောင်းဖန်တယ်။
ဒို့မိဘများပြောတတ်တဲ့
ဆုတ်ကပ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

အလွန်အေးတဲ့အရပ်မှာ။ ဘာမှ လုပ်စရာအလုပ်မရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ။ ငေါင်းစင်းစင်းနေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲလိုအခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ဟာသာကိုယ်ပြန်တွေးနေမိတတ်ရဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း၊ ဘဝအဓိပ္ပါယ်တို့ကိုယ့်ရဲ့တည်ရှိခြင်းတို့၊ ဖြစ်တည်မှုတို့၊ အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်းနဲ့သေဆုံးသွားခြင်းတို့ စသဖြင့်ပေါ့။ ဘာအဖြေမှ ရေရေရာရာ ရလိုက်တယ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဖြတ်သန်းမှု တွေ အများကြီးရှိခဲ့၊ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ တစ်ပုံကြီးပြီးစီးခဲ့၊ သိထားတာတွေကလည်း မနည်းမနော့ရှိခဲ့လို့အထင်တကြီးဖြစ်နေပေမယ့် လက်တွေ့မှာဘာတစ်ခုမှဖြစ်မလာတာကိုလည်းကိုယ့်ဟာသာသေသေချာချာ ကြီးကို သိနေပြန်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ တစ်ခုခုလိုနေတာကိုသာသိနေတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုဖော်ပြရမယ်မသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့၊ အဖြစ်အပျက်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ စကားလုံး/ဝါကျတစ်ခုတလေမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။ မတွေး တတ်ခဲ့ဘူး။ဟော့၊ ခုတော့၊ ကဗျာဆရာက ကျွန်တော့်လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပါပြီ။

ဟော့သလို ဝါကျတစ်ကြောင်း သူရေးပြခဲ့တယ်။

အနွေးထည်ပွပ္ဖုကြီးတွေ ထပ်ထပ်ကျပ်စည်းထားတဲ့သူ (ငါလည်း) အနှစ်အသားနည်းနည်း အခေါက်အပွေးထူထူ လူလို ဖြစ်နေရ။

ပြီးကြပါလေရော။ ဒါဟာ ကဗျာဆရာက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တည့်တည့်ကြီးရိုက်ထည့်လိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေပါပဲ။ ဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော် ဟာအနွေးထည်ထူထူကြီးစပ်ပြီးဟန်ရေးပြနေတဲ့ အနှစ်အသားနည်းနည်း နဲ့ အခေါက်အပွေးထူထူ အကောင်တစ်ကောင်ပဲ။

နောက်ပြီး သူ့ကဗျာထဲမှာတွေ့ရတဲ့ “ဆုတ်ကပ်” ဆိုတဲ့စကား လုံးက ကျွန်တော့်ဖိုးဖွားတွေကို သတိရစေခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်လောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်အိမ်ကအဖိုးအဖွားတွေဟာ ‘ဆုတ်ကပ်’ ဆိုတာကို မကြာမကြာပြီးတွားတတ်ကြတယ်။ သူတို့ စီးပွားရှာ ဖွေလို့မကောင်းဘဲ ဆုတ်ယုတ်လာလို့ ‘ဆုတ်ကပ်’ လို့သုံးနှုံးကြတာလား၊ ဘာသာရေးအရ ကိုင်းရှိုင်းမှုတွေကိုလျော့နည်းလာတယ်ထင်ပြီး ‘ဆုတ်ကပ်’ လို့ဆိုကြတာလား၊ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကားလုံးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ အကြိမ်ပေါင်းဘယ်လောက် တောင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးလဲ မသိတော့ပါဘူး။ ခုချိန်၊ ခုအရွယ်ထိ အဲဒီစကားလုံးကြီးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တပ်စွဲနေထိုင်တုန်း။

လာပြန်ပြီတစ်ခါ။ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုး အဲဒီကဗျာဆရာပေါ့။ သူ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို ‘ဆုတ်ကပ်’ အကြောင်းပြောပြသတဲ့။ ဒါဆို ကဗျာဆရာနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ခေတ်ကာလတစ်ခုတည်းမှာလူဖြစ်နေ ကြသူတွေဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့။

(၃)

ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းကြီးလဲ လာပါလေရော ၊
ငါလည်း

ဘောင်းဘီတိုဝတ်ရ
ရက်ပဲသီချင်းကြိုက်ရ
သီချင်းသံကြားရင် ကိုယ်တွန့်ခါရ
ကိုယ့်ကိုယ်လစ်ဘာရယ်လိုက်မိ
နည်းနည်းလုပ်ရ။
အဆီလျော့စားတာနဲ့
ယောဂအကြောင်းပြောရ။
အမေရိကန်ဆန်အောင်
အလံထောင် ဟိတ်ဟန်လုပ်ရ။

ဒီကဗျာပိုဒ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေပါတယ်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို သွက်သွက်ရှင်ရှင်မြင်ရတော့ သူ့ဖြစ်နေမယ့်ပုံကို စိတ်ကူးကြည့်ရင်း ရယ်မိတယ်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ ဒီကဗျာဆရာဟာ မြို့သားဖြစ်ရမယ်။ ပညာတတ်မြတ်ရမယ်။ ဟိုးဝေးလံ ခေါင်ဖျားကတော့သားတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ‘ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း’ နဲ့ ‘ရက်ပ်သီချင်း’ ကိုသိမယ်မထင်။ အဆိုလျှော့စားဖို့နဲ့ ယောဂအကြောင်းပြောဖို့စဉ်းစားမိမှာမဟုတ်။

ကျွန်တော်ခြေလက်တွေတောင် နည်းနည်းချင်းလှုပ်ချင်လာ ပါလေရော။ အိပ်စင်ဘယ်လဲရဲ့ ရက်ပ်။ အက်စစ်ရဲ့ ရက်ပ်။ တူးဘစ်ရဲ့ ရက်ပ်။ ထွန်းထွန်းရဲ့ ရက်ပ်။ နီးအဖွဲ့ရဲ့ ရက်ပ်။ ဘာဘူရဲ့ ရက်ပ်။ စိုင်းစိုင်းရဲ့ ရက်ပ်။ အောင်ကောင်းထက်ရဲ့ ရက်ပ်။ ခြေလှုပ်၊ လက်လှုပ် လုပ်ရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်တော့ ပြည်တွင်းဖြစ်ရက်ပ်သီချင်းတွေ တအိအိပြိုကျလာတာတွေရတယ်။ ဖူဂျီယာမတောင်ထိပ်မှာ နင်းတွေဖုံး သလို၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကမြို့လမ်းတွေမှာလည်း ရက်ပ်သီချင်းတွေ ဖုံး တော့မယ်။

ဘဲဥနဲ့ငါးဖယ်ကျော်တစ်ခုပါတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှာ ကယ်လိုရီ (၃၈၀)။ ထမင်း(၆)ကျပ်သားမှာ ကယ်လိုရီ(၁၅၅)။ ဝက်သားနှပ်(၁၀၀)ဂရမ် ကယ်လိုရီ(၃၃၈)။ မြေပဲဆီ(၁၀၀)ဂရမ်၊ ကယ်လိုရီ(၈၈၄)။ အဆီခါတ်(၉၉၉)။ တစ်ရက်ကို ကယ်လိုရီ(၂၀၀၀)ထက် ပိုမဝင်စေနဲ့။ ပိုမယ့်ကယ်လိုရီတွေ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ရှို့ပစ်။ နို့ဖို့ရင် အသည်းအဆီဖုံးမယ်။ ခါးတုတ် မယ်။ ဗိုက်ထွက်မယ်။ ယောဂကျင့်စဉ် ဗီစီဒီအချပ်တွေဝယ်ကျင့်။ မနက်မနက်ကို ဗန္ဓုလပန်းခြံမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်သူ့ရင်ပြင်ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ် ‘တိုက်ခွါခွါ’ သွားကစား။ ကျန်းမာရေးကအရေးကြီးတယ်။ လူချင်းတွေ့ရင် လက်ကလေးမြှောက်ပြ။ “ဟိုင်း” လို့ဆိုကြမယ်။ ကဗျာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲပေါက်ချလာတဲ့ အတွေးတွေကို နှုတ်ကရွှေဆိုနေမိတယ်။ ဒါဟာ မြို့ပြမှာလူဖြစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံပဲလား။

တောင်ယာခုတ်နေတဲ့ တောင်သူတစ်ယောက်က ဓားကိုပစ်ချ၊ ခါးကိုမတ်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့ စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။

“မင်းတို့ မြို့မှာ လူဖြစ်ရတာ ရှုတ်နေတာပဲ”

(၄)

အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ
လူတွေသေနေတာကို
တယ်မိုက်ကြသကွယ်လို့ ဟန်လုပ်နေရ။
စစ်ကတော့ဖြစ်မှာပဲ
ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်အောင်နေ
ကိုယ့်အရေးကလွဲပြီး များများဘာမှမစဉ်းစားနဲ့
ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးပြန်ရ။
(အေးလွန်းတဲ့ဆောင်းက
ငါ့နှလုံးသားကိုခဲ
ခံစားမှုနည်းအောင် ပြောင်းခဲ့ပုံရတယ်)
မျိုးရိုးဗီဇပြောင်းထားတဲ့
ပန်းသီးမွကိုကိုက်
ဆိုဒါရိုက်မြဲရေကို ကျိုက်ချရင်း
စီအဲန်အဲန် ဟိုက်ဘရစ်သတင်းကိုကြည့်
အဆာမပြေဘူး
ရေငတ်တယ်
ရေငတ်တယ်။

ခင်ဗျားတို့မှာ ‘စလောင်း’ ရှိလား။ ဒါမှမဟုတ် ဂျာနယ်တွေ ပုံမှန် ဖတ်လေ့ရှိလား။ သတင်းစာလောက်ကို နေ့တိုင်းဖတ်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ မျက်လုံးနဲ့နားက၊ မီးခိုးတအူအူနဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းမြင်ကွင်းရယ် တခိုင်းဒိုင်းသေနတ်သံ၊ တဂုန်းဂုန်းဖုံးသံတွေရယ်ကို လွတ်အောင်ရှောင်နိုင် ကြမှာမဟုတ်တာ။

ရယ်ရတယ် ကဗျာဆရာ။
ကျွန်တော်ရယ်တာ ခင်ဗျားကို မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော် ပြန်ရယ်တာ။ လှောင်တာ။
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုရော၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ ပြန် ‘ဟား’ တာ။
တူလွန်းလို့ပါဗျာ။ တွေးပုံ၊ နေပုံ၊ ရှောင်ပုံ၊ တိမ်းပုံ၊ လွှဲချပုံ၊ နေသာသလို နေတတ်ပုံ၊ အပြစ်ကင်းချင်ယောင်ဆောင်ပုံ၊ ကိုယ်နဲ့လားလားမှမဆိုင် သလိုဟန်လုပ်တတ်ပုံတွေကတူလိုက်သမှ။ တူတူတူတူနဲ့တောင်နေ သေး။ ဟုတ်ဖူးလား။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားသဘောမတူလား။ မတူရင်လဲ၊ ကဲ ခင်ဗျားပြောပုံဆိုပေါက်ကိုကြည့်လိုက်ဦး။

အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ လူတွေသေနေတာကို “တယ် မိုက်ကြသကွယ်” လို့ဟန်လုပ်နေရ။ စစ်ကတော့ ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်အောင်နေ။ ကိုယ့်အရေးကလွဲပြီး များများ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးပြန်ရ။

ခင်ဗျားပြောပုံလေးက၊ ဘယ်လောက် ‘သင်း’ လိုက်သလဲ။ ဘယ်လောက်များ၊ နာနာရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ အဲဒီ ‘ချင်ခြင်း’ စိတ်က ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရိုက်ပစ် နေလေရဲ့။ ဘာကြောင့်လည်းဆို ဒီစကားကို ခင်ဗျားလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏပြောဖြစ်နေကြဖို့ပေါ့ဗျာ။

တစ်ရွာတည်းနေသူခြင်း၊ ကိုယ့်ရွာထဲမှာ အရက်မူးရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်မီးရှို့နေတာတွေလျက်နဲ့ ‘တယ်မိုက်ကြသကွယ်’ လို့ အာလုပ်သံကြီး နဲ့ပြော။ ပြီးရင် ကိုယ့်အမှုကိုယ်ဆက်ပြုလို့ မသိကျိုးကျွံနေ။ ခင်ဗျားလို၊ ကျွန်တော်လိုလူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်တောင်ရှိမလဲကဗျာဆရာ။ ကမ္ဘာကြီးကတော့လှမ်းပြောရဲ့။

“မင်းတို့အတွက် ငါ ဝမ်းရေစပ်တယ်” တဲ့ဗျား။

အေးလွန်းတဲ့ဆောင်းက၊ ငါ့နှလုံးသားကိုခဲ။ ခံစားမှုနည်းအောင် ပြောင်းခဲ့ပုံရတယ်။ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ ‘ကတုပဲ’ တူးခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကတုပဲထဲမှာ အကျအနထိုင်ပြီး နည်းပညာရဲ့ကောင်းမွန်ချိုးပြန်တဲ့ရလဒ်၊ မြို့ပြမှာသာရနိုင်တဲ့ အကောင်းခါတ် တွေကို အတောမသပ်မြီချကြတယ်။ အငမ်းမရစားသောက်ကြတယ်။

ကဗျာဆရာ။
ခင်ဗျားရောကျွန်တော်ပါ ရေအငတ်ပြေခဲ့ကြပါသလား။
ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို မဖြေချင်ကာမှနေရော။ ခင်ဗျားလည်းသိ ကျွန်တော်လည်းသိ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကောင်းကောင်းကြီးကိုသိနေခဲ့ကြ တယ်မဟုတ်လားဗျာ။
ကမ္ဘာကြီးကတော့ ဝမ်းရေစပ်နေလေရဲ့။

(၅)

သစ်ခေါက်တွေဝါးနေရသလိုပဲ
စမ်းချောင်းလေးကိုငတ်တယ်
တောအရက်ကိုငတ်တယ်
ဂန္ဓီရုပ်ရှင်ကားကိုငတ်တယ်
ငြိမ်းချမ်းရေးကိုငတ်တယ်
ရွှေဘကိုငတ်တယ်
မောင်သာနီးရဲ့ ‘မလင်းပြာ’ ကိုငတ်တယ်
စွန့်လွှတ်ပေးဆပ် သူရဲကောင်းဇာတ်လမ်းထဲက
ဒါးတောင်သံချောင်းကိုငတ်တယ်။

များတယ်ကဗျာဆရာ။ သိပ်များတယ်။
ခင်ဗျား ငတ်တာနေတာတွေ များလွန်းတယ်။
ခုနကတော့ ရေငတ်သတဲ့။ ရေငတ်သတဲ့။
ဟော ခု တစ်ခါ ခင်ဗျားငတ်တာတွေ အတောမသတ် ပါပဲလား။ ဒါပေမယ့် အပြစ် မတင်ရက်ပါဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန်တော်တို့လည်းခင်ဗျားလို ငတ်ခြင်းများစွာကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်

ငတ်နေခဲ့ကြလို့ပါပဲ။

သစ်ခေါက်တွေ ဝါးနေရသလိုပဲ

ခင်ဗျားညည်းညူသံကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းကြားနေကြရပါတယ်။ သစ်ခေါက်ဆိုတာ စားစရာမဟုတ်ဘူး။ အရည်မရ အဖတ်မရ ကွမ်းယာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အရည်မြို့ အဖတ်ထွေးရတဲ့ ပီကေလိုမျိုးလည်းမဟုတ်ပြန်ဘူး။ အခြေအနေတစ်ခုခုအောက်မှာ သစ်ခေါက်တွေ ဝါးဝါးနေရတဲ့ ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီးကိုတော့ဖြင့် သနားလှပါ သဗျာ။ ခက်တာက အဲဒါကြီးဟာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကြီးလည်းဖြစ်နေပြန်ရဲ့။

ခင်ဗျားငတ်နေတာတွေကို သိပါရဲ့ကဗျာဆရာ။ စာနာမိပေါ့။
ဟောသမှာ။ သစ်ဝါးရိပ်ကိုဖြတ်လျှောက်လို့ ရေကြည်စမ်းလေးစီးနေတယ်။ ခင်ဗျားဟာ စမ်းကလေးနဘေး။ အရိပ်အေးအေးမှာ မောင်ချောနွယ်ရဲ့ တောအရက်လေးတစ်ပုလင်းကို နည်းနည်းချင်းစီငဲ့ တစ်ယောက်တစ်လက်၊ လူစေ့ခွက်လှည့် သောက်ချင်နေပေလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျားငတ်နေတာ အေးချမ်းခြင်းမဟုတ်လား။
ဂန္ဓီကို ခင်ဗျားငတ်တယ်ဆိုရာမှာလည်း သူ့ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်လို့ဖြူစင်တဲ့ သူ့နှလုံးသားကိုသာငတ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့်၊ ကျွန်တော်တို့သောက်ခွင့်ရမှာက အဲဒီနှလုံးသားကိုပေါက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆံပေါက်ရာက ကျလာတဲ့သွေးနီနီတွေဆိုရင်ကော့။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ အကောင်းကိုရှာသည်။ အကောင်းကားမတွေ့ လို့တော့ ဂန္ဓီကြီးညည်းညူမသွားခဲ့ရှာပါဘူး။ တစ်ဘဝလုံးကိုစတေးလို့ သူ့တိုင်းပြည်အတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်သွားသူကို ခင်ဗျားငတ်တာ အဆန်းမှမဟုတ်တာ။

ခင်ဗျားငတ်နေတာ အနစ်နာခံခြင်းမဟုတ်လား။
ငြိမ်းချမ်းရေးကိုတော့ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံးနီးပါးငတ်မွတ်ကြမယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့်လည်း နေရာအနှံ့မှာ ယမ်းနံ့နံ့နေတာ၊ ပေါက်ကွဲသံတွေကြားနေရတာ၊ ညည်းညူအော်ဟစ်သံတွေ ပေပွနေတာ ဘာကြောင့်လည်းလို့မမေးပါနဲ့။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ငတ်ပါရဲ့။

‘ရွှေဘ’ တဲ့။
ခင်ဗျား တ၊ခွဲတဲ့ နာမည်။
ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရွှေဘကြီးကို အနည်းအကျင်းတော့မိလိုက်ပါသဗျာ။ ကျွန်တော်သိမီသလောက်ကတော့ ရွှေဘဆိုတာ ကျောမွဲများ၊ လယ်သမားများရဲ့သူရဲကောင်း။ ဖိနှိပ်မှုကိုတော်လှန်သူ။ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေကို ဆန့်ကျင်သူ။ ပြည်သူ့အချစ်တော်ကြီးပါလား။ နယ်ရုံတွေမှာ ရွှေဘနဲ့လူဆိုး ထိုးကြသတ်ကြလို့ ရွှေဘခံနေရပြီဆိုရင် ‘မကြာခင်ကိုရွှေဘပြန်နိုင်ပါတော့မယ်ခင်ဗျား’ လို့ အော်လံနဲ့အော်သံပေးထားရသတဲ့။ ဘာကြောင့်လို့လဲ။ ရွှေဘရုံးတာကို မခံနိုင်ကြဘူးတဲ့။ လူထုက၊ ပရိတ်သတ်က၊ ပြည်သူက၊ ရွှေဘကို အဲသလောက်ချစ်ကြဆိုပဲ။ ကြားဖူးတာ။ အော့ ခင်ဗျားမလဲ၊ ရွှေဘကိုငတ်သူတွေထဲက တစ်ယောက်ပါပဲလားကဗျာဆရာ။ ခင်ဗျားငတ်နေတာ နိမ့်ပါးသူအများစုရှေ့က မားမားထွက်ရပ်တဲ့ သူရဲကောင်းဇာတ်မဟုတ်လား။

ခုချိန်မှာတော့ ၊
ရွှေဘကို ငတ်ခဲ့တဲ့၊
မလင်းပြာကို ငတ်ခဲ့တဲ့၊
မားတောင်သံချောင်းကို ငတ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော်ပြန်ငတ်နေပါတယ်။ တကယ်။

(၆)

ဒီတခါဆောင်းက
ပိုတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်
ပိုဟိတ်ဟန်ကြီးတယ်
ပိုပြီးလုံး ဖြန့်လုံးထုတ်တယ်၊
မှန်ပြတင်းမှာ

နှင်းခိုးပိန်းရိုက်လာ
ဟုတ်ပါရဲ့လား
အဆိပ်ခိုးတွေ
ဓာတုမှီးရည်
ဆားစိပိုးတွေလို့ ထင်နေသေးတယ်။
(မျက်ရည်နဲ့ သွေးတွေလည်းဖြစ်နေနိုင်ခဲ့)

ခေါင်းစွပ်မဲမဲ
လက်အိပ်မဲမဲနဲ့ လမ်းထဲသွားရင်
အကြမ်းဖက်သမား ထင်လေလားလို့
ငါ့ကိုယ်ငါ စိုးလာရပြန်
နှင်းခါးကြားထဲ မျက်နှာကိုပြန်ပြန်ဖွင့်ပြရတယ်။

ဟလိုက်ရင် ‘ဝှားကနဲ’ ထွက်သွားတဲ့အငွေတွေ
ပြန်ပြန်လိုက်သိမ်း
အမေရိကန် ဆန်ကျင်ရေးလေစိမ်းတွေ
ထင်သွားမှာစိုးလို့ မြို့ချ
ရာဘာချိုဝါးရည်နဲ့ လှိုမ့်ချရတယ်၊
ကိုယ့်လျှာကို ပြန်ကိုက်သိမ်း
မျက်မှန်စိမ်းတပ်
နားတွေလည်း ပြားကပ်နေတော့တယ်။

ငယ်ငယ်က၊ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက၊ ‘သံသယ’ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်သင်ရတာ မှတ်မိလာတယ်။ အနုမြူလက်နက်ဆန်းတွေ စမ်းသပ်လာတဲ့ကာလကြီးမှာ လေဂျူမီရင်လေထဲမှာအဆိပ်ငွေ့ပါလေမလား။ ရေသောက်မိရင် ရေထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့ပါလေမလားနဲ့ နေစရာ စားစရာမရှိလောက်အောင် စိုးရွံ့နေတဲ့ မော်ဒန်လူသားတစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကို ဖွဲ့ပြတဲ့ကဗျာပါ။

ခုဖတ်လိုက်ရတဲ့ကဗျာပိုဒ်ကတော့ (၂၁)ရာစုလူသားရဲ့ အရှိုက်ကို မိမိရေထိုးလိုက်တဲ့ ပင့်လက်သီးပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ‘သံသယ’ကဗျာထဲက မော်ဒန်လူသားရဲ့ ခံစားမှုထက် ပိုရှုတ်ထွေးလာပါတယ်။ ‘အဆိပ်ခိုး’ ‘ဓာတုမှီး’ ‘ဆားစိပိုး’ ‘အကြမ်းဖက်မှု’တွေနဲ့ ကြောက်နေရတဲ့အရာတွေ အရေအတွက် ပိုများလာတယ်။ (ဘာကြောင့် ‘အေ့စ်’ AIDSကို ထည့်မဖွဲ့ခဲ့သလဲလို့ တွေးနေမိပါတယ်။)

မျက်မှောက်ခေတ်ကာလကြီးမှာ၊ လူကောင်းနဲ့လူဆိုး ဒွေးရောယှက်တင်ရှိနေလိုက်ပုံများ။ အကြမ်းဖက်သမား အထင်ခံရမှာစိုးလို့တဲ့၊ သူ့ခမျာ လက်အိပ်မဲနဲ့ခေါင်းစွပ်မဲတောင် မဝတ်ရဲတဲ့ဘဝ။ အမြင်တွေကို အရောင်နဲ့ဘောင်ခတ်၊ နားတွေကိုပြားကပ်အောင် ကြပ်ညှပ်ထားရတဲ့ အခြေအနေ။ ဆရာရေ။ ဒီလေထုထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ခင်ဗျား အသက်ရှူကြပ်နေလိမ့်မလဲ။ စာနာတယ်။

ကဗျာဆရာရယ်။
(၂၁)ရာစုအရောက်မှာ ရာသီဥတုကလည်း ပိုပူလာတယ်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြား၊အမုန်းပွားမှုတွေကလည်း ပိုသည်းသန်လာတယ်။
ထွက်သက်လေတောင် ကုန်စင်အောင်မထုတ်ရဲ။
ကောင်းကင်ကြီးပဲ ပိုနိမ့်လာသလို။
သူနာမီဘေး။
ရစ်ချ်တာစကေး ကိုးဒသမလေးလျှင်။
အာရှမှာအဆိုးဝါးဆုံးရေဘေးဖြစ်တာ ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်မယ် တစ်ဒီဂရီဆဲဆီးရပ် အပူချိန်လျှော့သွားလို့တဲ့။
ဆောင်းတွေ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေတာ တစ်ရာသီစာမက တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ။

